

θέσιν, πλησίον στρογγυλού τραπέζιου, επί του οποίου εύρισκοντο δύο-τρεις ταυβακοθήκαι.

Έλαβε μίαν, την ήνοιξε, έπήρε μίαν πράξαν κατά τον τρόπον τών ιδίων του, —δηλαδή έσκόρπισεν εις τόν άνεμον μίαν πράξαν ταυβάκου, —και άποταθείς προς τόν Κορμαΐν, ο όπολος άνέμενε πάντοτε παρά την θύραν, τώ ειπε :

— Πλησίασε, μικρέ μου !
Ο Λουδοβίκος έπροχώρησεν έντελώς ήσυχος. "Όταν ο Αυτοκράτωρ τόν εκάλει, κατά την παλαιάν του συνήθειαν «μικρέ μου», τά πράγματα έπήγαιναν καλά...

Ο γραμματεύς, βλέπων τόν Ναπολέοντα συνμιλουόντα με τόν άξιωματικόν, έπωφελήθη τής εύκαιρίας ναποσυρθη, διά να καθαρογράψη τās πενήντα σελίδας ταχυγραφίας, τās όποιās είχε γεμίση ή πυρετώδης ύπαγόρευσις του άυτοκράτορος.

— "Όποτε λοιπόν, κύριε λοχαγέ, ειπεν ο Ναπολέων, φαίνεται ότι κουβαλούμε και τās γυναϊκάς μας εις τό στρατόπεδον.

— Νάτα μας ! έσυλλογίσθη ο Κορμαΐς.
— Μεγαλειότατε, άπεκρίθη, όμολογώ ότι ή σύζυγός μου, ή όποία κατά τās διαταγās τής "Υμετέρας Μεγαλειότητος ώφειλε νακολουθήσει τόν θίασον του Γαλλικού Θεάτρου εις την Βιέννην, έπέσπευσε τό ταξείδι της όλίγας εβδομάδας, κ' εύρίσκειται πραγματικώς εις τό Μπραουνάου από τριών ήμερών.

Ο Ναπολέων έκρότησε τό σκέπασμα τής ταυβακοθήκης του.

— Ήθελες καλά, ειπε με κάποιαν άυστηρότητα, ότι δεν θέλω γυναϊκας στόν πόλεμο.

— Μεγαλειότατε, άπεκρίθη ο Κορμαΐς χαιρετών, ή Λευκοθέα θάναχωρήση αύριον.

— "Όχι, υπέλαβεν ο Αυτοκράτωρ, δεν θάναχωρήση ή Λευκοθέα, αλλά σύ.
— Είμαι εις τās διαταγās του Αυτοκράτορος !

Ο Ναπολέων ήρεύνησε τόν επί τής τραπέζης σωρόν τών έγγραφων, έξεχώρισε μίαν έπιστολήν, και τείνων αυτήν προς τόν Λουδοβίκον Κορμαΐν, τώ ειπε :

— Διάβασε ! (*)
Ο Κορμαΐς την άνέγνωσεν ήτο άνώνυμος έπιστολή, ειδοποιούσα τόν Αυτοκράτορα ότι ή γέφυρα του Θαβάρ, επί του Δουνάβεως, είχαν ύπονομευθη ύπό τών Αυστριακών.

— Ένόησες ; ήρώτησεν ο Αυτοκράτωρ. Μεθαύριον, κατά τās διαταγās που τούς έστειλα, τά στρατεύματα του Δαβούς και του Λάνν θά περάσουν αυ-

τήν την γέφυραν διά να προχωρήσουν εις τό Τέλλνιτε, όπου θά γίνη ή συγκέντρωσις. Και θά τιναχθούν εις τόν άέρα, εάν οι στρατηγοί δεν ειδοποιηθούν έγκαιρώς. Πρέπει λοιπόν να τούς ειδοποιήσωμεν, και έπιφορτίξω σε με αυτήν την άποστολήν.

— Ευχαριστώ, Μεγαλειότατε, άπεκρίθη άπλώς ο Λουδοβίκος.

— Δεν έχεις ανάγκην να μ' ευχαριστήσης, διότι ή άποστολή είναι κινδυνώδης. Διά να σε τιμωρήσω που με παρήκουσες και έφερες εις την Αυστριάν την γυναϊκά σου, σε στέλλω εκεί κάτω.

Ο Λουδοβίκος Κορμαΐς ύψωσε την κεφαλήν.

— Δεν τιμωρούν ένα άξιωματικόν, Μεγαλειότατε, ειπεν υπερήφάνως, όταν τώ αναθέτουν μίαν κινδυνώδη άποστολήν.

Τό πρόσωπον του Ναπολέοντος έλαμψεν.

— "Όραία άπάντησις, μικρέ μου, ειπεν εάν έπιστρέψης, θά εύρης την γυναϊκά σου εις την Βιέννην και τά γαλόνια του συνταγματάρχου.

Έπειτα, αλλάζων ύφος, προσέθεσε με κάποιαν είρωνείαν :

— Αλήθεια, είναι ακόμη χορευτρια ή γυναϊκά σου ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Ανοήστια !.. Μη λησμονήτε όμως τί μου ύποσχέθηκατε κ' οι δύο σας.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε. Μόλις άποκτήσωμεν παιδί, ή Λευκοθέα θά έγκαταλείψη τό επάγγελμά της.

— Λοιπόν, κάμετε γρήγορα, συνεπέρανε φιλικώς ο άυτοκράτωρ. Δεν μου άρρείσι να έχη γυναϊκα χορευτριαν ένας από τούς μέλλοντας στρατηγούς μου !

Τό σχέδιον του Αυτοκράτορος.

Ο Αυτοκράτωρ εκάθησεν εις τό γραφείον του, όπου έδοκίμασε να γράψη μίαν έπιστολήν, την όποιαν θά έδιδεν εις τόν Κορμαΐν διά τόν πρίγκιπα Μυράτ. Αλλά εύκολώτερα ήμπορούσε να ύπαγορεύση δέκα σελίδας παρά να γράψη δύο γραμμάς. Έγραφε πολύ άσχημα ή ζωηρότης του πνεύματός του δεν ήδύνατο να ύποταχθή εις την κίνησιν τής χειρός. Έχάρασε τās ψηφία ήμισυ τελη και δεν έτελείετο ποτέ ούτε την λέξιν ούτε την γραμμήν. Διά την όρθογραφίαν δεν τόν έμελλε καθόλου. Οπωςδήποτε κατώρθωσε να γεμίση μισήν σελίδα με τό χονδρόν άκανόνιστον γράψιμόν του, την όποιαν έσφράγισεν ο ίδιος, τείνων δε τόν φακέλλον προς τόν άξιωματικόν, τώ ειπε :

— Εάν κινδυνεύσης να συλληφής, εξαφανίσε άμέσως αυτήν την έπιστολήν.

— "Όσον είμαι ζωντανός, Μεγαλειότατε, άπήνησεν ο Κορμαΐς, θέτων τόν φακέλλον εις την τσέπην του, και νεις δεν θά την έγείσι.

— Λαμπρά, έσηκώθησεν ο Ναπολέων. Το σχέδιόν μου είναι να κάμω τούς Αυστριακούς να πιστεύσουν, ότι θάπλωθώ προς την Πράγαν" ώστε εάν έμάνθαναν ότι τά στρατεύματτ του Λάνν και του Μυράτ θά περάσουν τιν Δούναδιν, όλοι μου οι συνδυασμοί θά έπήγαιναν χαμένοι.

— Δεν θά τό μάθουν, άνέκραξεν υπερηφάνως ο άξιωματικός.

Ο Ναπολέων ειζήλθε κατόπιν εις τās λεπτομερείας τής δυσκόλου άποστολής, την όποιαν άνέθετεν εις τόν Λουδοβίκον Κορμαΐν. Τόν έπιασεν από τό αυτί φιλικώς και τιν ώδήγησε πλησίον του μεγάλου χάρτου.

— Κύτταξε, μικρέ μου, τώ ειπε. Πρόκειται, να διασχίσης τās έχθρικής γραμμάς, οι όποιαι εκτείνονται έδώ έφ' όλης τής άριστερας έχθης του Δουνάβεως. Είς άπόστασιν δέκα λευγών από τό Μπραουνάου θά εύρης τās αυστριακάς προφυλακάς, τās όποιās πρέπει ναποφύγης.

— Θα τās άποφύγω, Μεγαλειότατε.

— Έπειτα θά εύρης τόν στρατόν, που κατέχει όλον αυτό τό μέρος, από τό Μπρόνν έως τό Μιστελμπάχ" πρέπει να περάσης από μέσα.

— Θα περάσω από μέσα, Μεγαλειότατε.

— Με τί τρόπον ;

— Δεν ήξεύρω, Μεγαλειότατε, αλλά θά περάσω.

Ο άυτοκράτωρ έσκέφθη όλίγας στιγμάς.

— Δεν άμφιβάλλω περι τής άνδρείας σου, ειπεν ύστερα, αλλά εις αυτήν την περίστασιν δεν χρειάζεται μόνον άνδρεία" χρειάζεται και πονηρία. Νομίζω ότι τό καλλίτερον είναι να μετεμφισθής διά να περάσης άγνώριστος.

— Θα μετεμφισθώ, Μεγαλειότατε.

— Πώς ;

Ο Λουδοβίκος Κορμαΐς έσκέφθη πριν άποκριθί, αλλά ο Ναπολέων τόν επρόλαβε :

— Να μετεμφισθής, τώ ειπεν, εις ατσίγγανον. Η χώρα είναι πλημμυρισμένη από τούς άλγας αυτούς, που τούς διέλυσα τό στρατόπεδον. Πολλοί άπέφάσιον εκτοτε να περάσουν εις τόν έχθρικών στρατόν, ώστε αν μετεμφισθής εις ατσίγγανον, δεν θα κινήσης τήν προσοχήν διόλου.

— Η "Υμετέρα Μεγαλειότης προβλέπει τά πάντα, άπεκρίθη ο Λουδοβίκος Κορμαΐς" δεν μου χρειάζεται τίποτε άλλο διά να την ύπηρετήσω.

Ο Αυτοκράτωρ εκίνησε την κεφαλήν σοβαρός.

— Θα σου χρειασθούν πολλά, ειπεν, ή άποστολή σου είναι δύσκολη !

— Θα είμαι λοιπόν ακόμη εύτυχέστερος, αν κατορθώσω να την φέρω εις

πέρας, άπεκρίσθη ο λοχαγός χαιρετών. Η άκρόασις έληξε, και ο Ναπολέων ήρχισε πάλιν να ύπαγορεύη.
("Έπειτα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΥΛΑΙ

ΠΩΣ ΕΠΕΡΑΣΑΜΕΝ

Αγαπητοί μου, πο μικρόν φίλον μας Αθηναίον έλαβα την έξις έπιστολήν : «Κύριε Φαίδον, μάς όμνείτε σήμεραν περι τής ύποδοχής του Νέου Έτους. Αλλά πότε, σας παρακαλώ, έγινεν : Εγώ τουλάχιστον δεν εκάταλαβα τίποτε, παρά μίαν βροχήν ραγδαιοτάτην, ή όποία έματαιώσε την έορτήν, προς μεγάλην λύπην και ήμών και τών έμπόρων...»

Ο μικρός μας φίλος έχει δικαίον. Αλλά δεν επρόφρασα να σας αναφέρω την κακήν αυτήν βροχήν, διότι ή προηγουμένη μου έπιστολή έγγραφη από την προπαρκαμονήν. Η ήμερα εκείνη ήτο εκτίκτως ώραία, ή δε κίνησις εις τούς δρόμους τόσοσ ζωηρά, τόσοσ θορυβώδης, ώστε ένόμιζε κανείς ότι ήτο αυτή ή παρκαμονή. Οι πωληταί τών παιγνιδιών έξεκούσθαιαν με τās φωνάς των, οι δε μικροί πελάται των έξεκούσθαιαν έπίσης με τās φωνία των. Τό Έτος έφευγε και τό Νέον ήρχετο. Ητο αληθινά ως μία προπομπή και μία ύποδοχή...

Πώς θα έπεριμένεν ότι την ώραίαν αυτήν ήμεραν θα την διεδέχετο μία τόσοσ κακή ; Και όμως ! Από την νύκτα ο ουρανός έσυννέφιασε και τό πρωί άρχισε να βρέχη. Η βροχή έξηκολούθησεν όλον τό απόγευμα, όλην την νύκτα, έως τό άλλο πρωί. Ητο ή Πρωτοχρονιά. Η βροχή εκράτησεν όλίγον και έγινεν όπωςδήποτε ή συνήθης δοξολογία εις την Μητρόπολιν, —χωρίς μεγάλην πομπήν φέτος, διότι έλειπεν ή Βασιλική Οικογένεια. — Έπειτα ή βροχή εξαάρχησεν άτελείωτη. Όλη ή κίνησις, αι έπισκέψεις, αι εύχαί, τά δώρα, τά Δένδρα, επνήγησαν εις τό κατακλυσμάον αυτό νερόν. Ο "Αης-Βασίλης ειδε κ' έπαθε να γλυτώση, και από την βίαν του και την σαστισμάραν του, βρεγμένος ο καίμενος και λασπωμένος, άφισε πολλά σπίτια χωρίς δώρα. Του κάκου τόν έπεριμέναν εκεί τά παιδιά, διότι...οι γονείς δεν ήμπούσαν να βγούν έξω και να ψωνίσουν.

Αλλά και τά παιδιά έπίσης, όσα συνειθίζου να παίρνουν τούς μπουναμάδες των εις χρήμα και ναγοράζουν μόνα των τά δώρα, δεν ήμπούσαν να κάμουν αυτήν την πρωτοχρονιάτικην περιοδείαν. Την άνέβαλαν λοιπόν δι' άλλην ήμεραν, και πολλά άπ' αυτά έφύλαξαν όριστικώς τά λεπτά των. Μα την αλήθειαν, δεν εκάμην άσχημα !... Αφού επέρασαν αι ήμέραι τών παιγνιδιών, θά δαπωήσουν άργότερα τά χρήματά των εις πράγματα πλέον χρήσιμα. Και αυτό ίσως είναι τό μόνον καλόν τής κακής βροχής, ή όποία έξηκολούθησε σχεδόν άδιακόπως επί τρία ήμερομυκτία.

Έτσι επέρασαμεν την Πρωτοχρονιάν μας εις τās Αθήνας : βροχούμενην. Λέγουσ όμως ότι ή βροχή είναι καλός οίωνός...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΣΟΜΠΑ

Στά ρείθρα τά λιθόστρωτα του δρόμου παγώνουν, κρυσταλλώνουν τά νερά, κ' ή σόμπα λαμυριζει στο πλευρό μου και τρίζουν τά ξύλα τά ξερά.

Κάποιο κρυφό και πεισιμωμένο άγέρι τις φλόγες της σαλεύει και πλανά κ' ή ζεστασιά σαν βελουδένιο γέρι την όψη μου χαϊδεύει αγαλινά.

Και με τό τριχωτό τό φόρεμά του ο γάτος μας στα πόδια μου κοντά με τό βραχνό-βραχνό ρουθούνισμά του στο τρίζιμο τών ξύλων άπαντά.

Ο ΚΑΠΝΟΣ

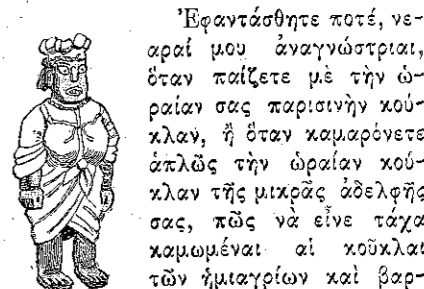
Αϊ καπνέ, που άνεμοδέρνεις και στα σύννεφα που πιάς, μιιά σηκώνεσαι, μιιά γέρνεις, μιιά ζαρώνεις, μιιά σκορπής, κατ' άπάνω που πηγαίνεις ; τί γυρεύεις, τί προσμένεις ;

Τη ζεστή σου τη μητέρα πως άφίνεις μ' άπονιά και στον παγωμένο άγέρα και στον άκαρδο χιονιά τό κορμί σου αναδεύεις ; τί ζητās ; που ταξειδεύεις ;

Με τις φλόγες της σου γνέφει ή μαννούλα σου ή φωτιά και σου λέει : εκει στα νέφη τά μεγάλα, τά πλατειά όλου πιάς με δρόμον ίσο, θά παγώσης, —στρέψε πίσω.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

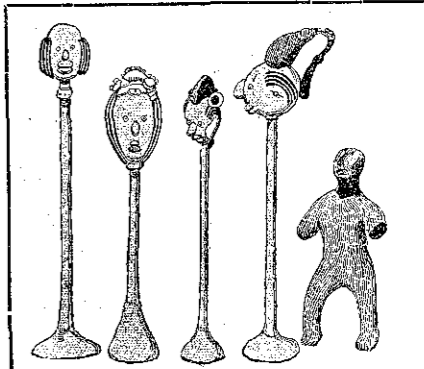
ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΚΟΥΚΛΕΣ

Κούκλα της Δαχομέης

Έβρανόσθητε ποτέ, νεαράι μου αναγνώστριαι, όταν παίζετε με την ώραίαν σας παρισινήν κούκλαν, ή όταν καμαρώνετε άπλώς την ώραίαν κούκλαν τής μικράς αδελφής σας, πώς να είναι τάχα καμωμέναι αι κούκλαι τών ήμισαγριών και βαρβάρων κορασίων, τής μικράς Έσκιμώας π. γ. ή όποία κατοικεί έν τώ μέσσω τών πάγων, ή τής μικράς Αραπίνας, ή όποία κρύπτεται εις τά πυκνά δάση τών Τροπικών ;

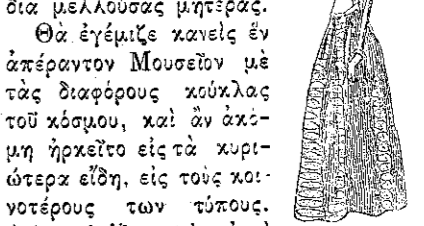
Ίσως νομίζετε, ότι τά άπολίτιστα αυτά παιδιά δεν έχουν παιγνίδια. Αλλά άπατάσθε. Παντού, εις όλον τόν κόσμον, τά παιδιά παίζει. Και τά κορίτσια έπίσης...Και μάλιστα, όσον πλέον

Κούκλαι Σουδανικαί.

άγρια και άπολίτιστα είναι, τόσοσ περισσότερον άγαπούν τά παιγνίδια, με τά όποια εξακολουθούν να παίζουν και άφοσο μεγαλώσουν. Μαύρα ή άσπρα, κάκκινα ή κίτρινα, πολιτισμένα ή βάρβαρα, τά κοριτσάκια είναι παντού τά ίδια. Έχουν τās ίδιās διαθέσεις, τά ίδια γούστα, τās ίδιās ευχαριστήσεις. Παντού και πάντοτε ή κούκλα είναι τό πλέον αγαπημένον των παιγνιδι, εύρισκω δε πολύ ρυσικήν και έντελώς δικαιολογημένην την προτίμησιν αυτήν διά μελλούσας μητέρας.

Θά έγέμιζε κανείς έν άπέραντον Μουσείον με τās διαφόρους κούκλας του κόσμου, και αν άκτιμη ήρκείτο εις τās κυριώτερα είδη, εις τούς κοινότερους των τύπους. Διότι αι έξωτικαί αύται κούκλαι δεν έχουν καμ-

Κούκλα 'Ιάδας.

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου σελ. 44.

μίαν σχέση με τὰς ιδιὰς μας, με τὰ χαριτωμένα ἐκείνα μπεμπέ, τὰ ἀφράτα και ροδοκέκκινα, πού μας ἔρχονται ἀπὸ τὴν Εὐρώπην και πού ὀμοιάζουν τόσο πολὺ με ἀληθινὰ παιδάκια, — και πού εἶνε μάλιστα ὑπὸ μίαν ἐποψίαν τελειότερα και ἀπὸ αὐτὰ, διότι δὲν φωνάζουν παρά ὅταν θέλωμεν...

Κυττάξετε ὀλίγον παρακάτω αὐτὰ τὰ προϊόντα τῆς βιομηχανίας τῶν Ἑρυθροδέρμων. Τί σὰς λέγουν; Πρέπει, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ ἔχη κανεὶς μάτια μικροῦ Ἀπάχη—(θὰ τὸν ἔχετε ἐξ ἀκοῆς τὸν φοβερόν Ἑρυθρόδερμον ἀρχηγόν, — διὰ νὰ βλέπη χωρὶς φρίκην τὰ ἄμορφα αὐτὰ και ἀλλόκοτα ἀγαλμάτια, με τὰ κτυπητὰ των χρώματα και με τὰ βάρβαρά των στολίδια ἀπὸ πτερὰ και ἀπὸ χάνδρες.

Ἀκόμη χονδροειδέστεραι εἶνε αἱ κούκλαι τῆς Ἀφρικῆς. Ὡς πρότυπον τοῦ

δαγασκέρην και εἰς τὸ Κόγγον. Ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ σημειωθῶν αἱ κούκλαι τοῦ Ἀνζουάν (Κομόροι), διότι ἔχουν πραγματικῶς τὸ σκεῶν τῆς πρωτοτυπίας και τῆς παραδόξότητος. Οἱ κάτοικοι τῶν Κομόρων εἶνε μουσουλμάνοι· ἐπειδὴ δὲ ἡ θρησκεία των ἀπαγορεύει τὴν ἀπεικόνισιν τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς, οἱ ἰθαγενεὶς τεχνίται, δεισιδαίμονες, ἐσοφίσθησαν νὰ κατασκευάζουν κούκλας με σῶμα, με χέρια, με πόδια, ἀλλὰ χωρὶς κεφάλι! Σὰς δίδω λοιπὸν μίαν συμβουλὴν: ὅταν σπάξῃ τὸ κεφάλι τῆς κούκλας

σας, νὰ βαπτίζετε ἀμέσως τὸ ἀκίμενον ἀκέφαλον σῶμα «κούκλαν ἀνζουανικήν».

πολὺ τὰς ὠραίας των κούκλας. Ποτὲ δὲν τὰς κτυποῦν ἐπάνω εἰς τὸ ἐπιπλα, ποτὲ δὲν ἀνοίγουν τὴν κοιλίαν των, διὰ νὰ ἰδοῦν «τί ἔχει μέσα», ποτὲ δὲν τοὺς χώνουν καρφία εἰς τὸ κεφάλι, διὰ νὰ στηρίξουν τὰ ξεκολλημένα των μαλλιά... Ἡ στοργὴ των πρὸς τὰς μικρὰς κόρας ἔχει κάποιαν χροιάν σεβασμοῦ, λατρείας. Κάθε χρόνον, τὴν 17 Μαρτίου, δίδεται πρὸς τιμὴν των μίαν μεγάλην ἑορτὴν, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Χιναματσουρί. Τὴν ἡμέραν αὐτὴν, εἰς τὰς αἰθούσας τὰς στολισμένας με ἀνθὴ και πολύχρωμα φαναράκια, αἱ κούκλαι ἐκτίθενται εἰς ἐταξέρας με ὅλα των τὰ «προικιά». Καὶ αἱ μικραὶ μουσμε προσέρχονται ὡς εἰς ἐκκλησίαν νὰ τὰς προσκυνήσουν και νὰ τὰς κάμουν διάφορα δῶρα.

Ἐπειδὴ αἱ κούκλαι αὐταὶ δὲν χαλοῦν ποτὲ, μεταδιβάζονται ἀπὸ μητέρα εἰς κόρην ἐπὶ πολλὰς γενεάς, συμβαίνει δὲ πολλάκις ἓνα κορίτσι εἰς τὴν Ἰαπωνίαν νὰ ἔχη ἐκ κληρονομίας ὀλόκληρον συλλογὴν κούκλῶν. Αὐτὸ θεωρεῖται δεῖγμα εὐγενείας. Καὶ ὅταν ἐκεῖ θέλουν νὰ εἴπουν ὅτι ἓνα κορίτσι εἶνε ἀπὸ μεγάλην και ἀρχαίαν οἰκογένειαν, λέγουν: «Ἐχει διακόσας κούκλας!!!»

Μεταξὺ μας ἑμῶς, νομίζω ὅτι τόση πιά πολυτέλεια δὲν ἀξίζει. Καὶ μίαν μό-

Κούκλαι Ἰαπωνικαί.

αἱ κούκλαι τῆς Τριχινόπλευας, τῆς Μαδούρας ἢ τοῦ Μανδράς, μὰς φανερώουν τὴν φύσιν των κοσμημάτων, ἡ ὁποία ἐπικρατεῖ εἰς τὰς Ἰνδίας. Αἱ γυναῖκες ἐκεῖ δὲν ἀρκοῦνται νὰ φοροῦν πολυάριθμα περιδέραια, βραχιόλια εἰς χέρια και πόδια, δακτυλίδια εἰς ὅλα τὰ δάκτυλα των χειρῶν και τῶν ποδῶν, ἀλλὰ κρεμοῦν ἀκόμη ἀπὸ δύο και τρία σκουλαρίκια εἰς κάθε των αὐτὴ και εἰς τὴν μύτην των, φοροῦν δὲ εἰς τὸ κεφάλι ὀλόκληρον περικεφαλαίαν ἀπὸ πολυτίμους λίθους. Αἱ ἀπομιμήσεις των ζωντανῶν αὐτῶν ἀδαμαντοπωλείων

στοιχίζου ὀλίγες μόνες δεκάρες. Ἄλλαι ἀπὸ τὰς ἀσιατικὰς αὐτὰς κούκλας παρίστανται ἐπάνω εἰς πλούσια ἀμάξια, ἄλλαι ἐπάνω εἰς ἐλέφαντας, πολυτελῶς σελωμένους, και ἄλλαι μέσα εἰς φορεῖα. Μὰς δίδουν κάποιαν ἰδέαν τῆς μεγαλοπρεποῦς ζωῆς των ἀσιανῶν μεγιστάνων, των πριγκίπων των λεγομένων Ραγιά, οἱ ὁποιοὶ διατηροῦν τὰς λαμπροτέρας αὐλάς.

Δὲν σὰς συνιστῶ, ἀγαπηταί μου ἀναγνώστρια, τὰς κούκλας των Κινέζων! Οἱ κάτοικοι τοῦ Οὐρανίου Κράτους, ἀντί, ὡς θὰ ἐπερίμενε κανεὶς, νὰ κά-

μουν ἀγγελάκια, ἀπεναντίας κατασκευάζουν ἀληθινούς διαβόλους. Κυττάξετε αὐτὰ τὰ τέρατα, τὰ ὁποῖα παρίστανται ἢ εἰκὼν μας και φρίξατε! Οἱ Ἰάπωνες ἑμῶς κατασκευάζουν τὰς ὠραιότερας κούκλας τοῦ κόσμου. Ὑπάρχουν ἀρχαῖαι ἰαπωνικαὶ κούκλαι, αἱ ὁποῖαι τιμῶνται σήμερον χιλιάδας φράγκων· ἀλλὰ και αἱ σημεριναί, με τὰ εὐμορφα κεφαλάκια ἀπὸ λεπτὴν πορσελάνην και με τὰ πλουσίως κεντημένα φορέματα, εἶνε ἀληθινὰ κομφοτεχνήματα.

Αἱ μικραὶ Ἰαπωνεὶσαι προσέχουν πάρα πολύ τὰς ὠραίας των κούκλας. Ποτὲ δὲν τὰς κτυποῦν ἐπάνω εἰς τὸ ἐπιπλα, ποτὲ δὲν ἀνοίγουν τὴν κοιλίαν των, διὰ νὰ ἰδοῦν «τί ἔχει μέσα», ποτὲ δὲν τοὺς χώνουν καρφία εἰς τὸ κεφάλι, διὰ νὰ στηρίξουν τὰ ξεκολλημένα των μαλλιά... Ἡ στοργὴ των πρὸς τὰς μικρὰς κόρας ἔχει κάποιαν χροιάν σεβασμοῦ, λατρείας. Κάθε χρόνον, τὴν 17 Μαρτίου, δίδεται πρὸς τιμὴν των μίαν μεγάλην ἑορτὴν, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Χιναματσουρί. Τὴν ἡμέραν αὐτὴν, εἰς τὰς αἰθούσας τὰς στολισμένας με ἀνθὴ και πολύχρωμα φαναράκια, αἱ κούκλαι ἐκτίθενται εἰς ἐταξέρας με ὅλα των τὰ «προικιά». Καὶ αἱ μικραὶ μουσμε προσέρχονται ὡς εἰς ἐκκλησίαν νὰ τὰς προσκυνήσουν και νὰ τὰς κάμουν διάφορα δῶρα.

Ἐπειδὴ αἱ κούκλαι αὐταὶ δὲν χαλοῦν ποτὲ, μεταδιβάζονται ἀπὸ μητέρα εἰς κόρην ἐπὶ πολλὰς γενεάς, συμβαίνει δὲ πολλάκις ἓνα κορίτσι εἰς τὴν Ἰαπωνίαν νὰ ἔχη ἐκ κληρονομίας ὀλόκληρον συλλογὴν κούκλῶν. Αὐτὸ θεωρεῖται δεῖγμα εὐγενείας. Καὶ ὅταν ἐκεῖ θέλουν νὰ εἴπουν ὅτι ἓνα κορίτσι εἶνε ἀπὸ μεγάλην και ἀρχαίαν οἰκογένειαν, λέγουν: «Ἐχει διακόσας κούκλας!!!»

Μεταξὺ μας ἑμῶς, νομίζω ὅτι τόση πιά πολυτέλεια δὲν ἀξίζει. Καὶ μίαν μό-

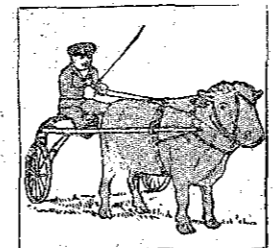
νο κούκλαν νὰ ἔχη ἓνα κοριτσάκι, εἶνε ἀρκετόν. Ἄλλὰ νὰ τὴν ἀγαπᾷ...
 Η ΤΡΙΣΕΥΤΕΝΗ

Κούκλαι κινεζικαί.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

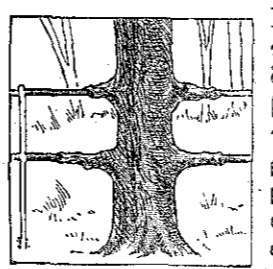
Ταῦρος σύρων ἄμαξαν

Ὁ κ. Baynes, ἀμερικανὸς κτηνοτρόφος, κατῶρθωσε νὰ γυμνάσῃ ἓνα νεαρὸν ταῦρον και νὰ τὸν ζεύξῃ εἰς ἐλαφρὰ ἄμαξαν. Κατ' ἀρχὰς τὸ ζῆλον ἐδείχθη ἐξαιρετικῶς δυσήμιον, ἀλλὰ βαθμηδὸν ὑπετάχθη τόσον τελείως, ὥστε τῶρα θὰ συναγωνισθῇ με ἵππους κατὰ τὰς προσεχεῖς ἱπποδρομίας τῆς Πενσυλθανίας.

Ἐγγοεῖται ὅτι ἡ ἄμαξα τοῦ κ. Baynes δὲν ἔχει καμμίαν σχέση με τὰς κοινὰς βωδαμάξας, τὰς ὁποίας σύρουν τὰ ράθυμα καματερά.

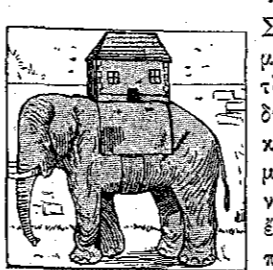
Ἀπρόοπτον κιγκλίδωμα.

Εἰς τὴν ἀνάπτυξίν του, τὸ δένδρον πού βλέπετε, συνήνησε τὸ σιδηροῦν κιγκλίδωμα τοῦ πάρκου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε φυτευμένον. Δὲν ἐστενοχωρήθη διόλου διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἀπεναντίας ἐστήριξεν ἐπὶ των κιγκλιδῶν τοὺς κατωτέρους του κλάδους και τοὺς περιετύλιξεν οὕτως, ὥστε σήμερον, με τὸν κάθετον κορμὸν και τοὺς ὀριζοντίους κλάδους, νὰποτελῇ ἄρμυρικὸν και ἀναπόσπαστον μέρος τοῦ κιγκλιδώματος.

Καὶ τὸ δένδρον αὐτό, ὅπως και τὸ προηγουμένον πού ἐγνωρίσατε, ὑπάρχει εἰς ἓν πάρκον τοῦ Λονδίνου και ἐπίδεικνύεται ὡς ἓν των θαυμάτων τῆς βλαστήσεως, τὰ ὁποῖα στηρίζουν τὴν γνώμην ἐκειῶν, οἱ ὁποῖοι φρονοῦν ὅτι και τὰ φυτὰ ἔχουν ψυχὴν. Καὶ βέβαια ἔχουν ψυχὴν, ἀφοῦ ἔχουν...ἐξυπνάδα!

Ἡ πλατεῖα τοῦ χωρίου.

Σὰς ὀμιλήσαμεν ἄλλοτε διὰ τὸν γερμανὸν δημοδιδάσκαλον και μελισσοκόμον κ. Γκράινερ, ὁ ὁποῖος ἔχει εἰς τὸν κήπον του ἓν μικροσκοπικὸν χωριὸν ἀπὸ κυψέλας ἐν εἶδει οἰκιῶν.

Εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου τοῦτου εἶνε στημένον τὸ μνημεῖον πού βλέπετε. Παριστᾷ μικρὸν ξύλινον ἐλέφαντα με φορεῖον ἐπὶ τῆς ράχεός του, ἀλλὰ τὸ φορεῖον αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρά κυψέλη μελισσῶν. Τί ἄλλο ἀκόμη θὰ σοφισθῇ ὁ μοναδικὸς αὐτὸς κ. Γκράινερ!

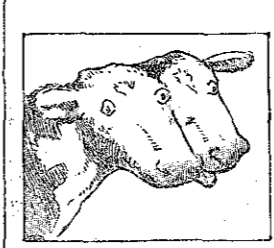
Ζωγραφικὴ με ἄμμον.

Ὁ κ. Kado Riotta δὲν εἶνε καλλιτέχνης κοινός· εἶνε ζωγράφος, ἀλλὰ ζωγραφίζει με... ἄμμον. Ἡ ἀπέναντι εἰκὼν εἶνε ἀντίγραφον ἐνὸς των τελευταίων του πινάκων. Παριστᾷ ὠραῖον τοπίον με βουνὰ χιονοσκεπῆ. Καὶ εἶνε καμωμένος ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ ἄμμου διαφόρων χρωμάτων, κολλημένους ἐπὶ τοῦ βάθους τοῦ πίνακος.

Οἱ πίνακες τοῦ κ. Riotta εἶνε ἔργα ὑπομονῆς ἀλλὰ και καλλιτεχνικῆς ἀξίας. Δι' αὐτὸ τὰς ἀκριβοπληροῦν ὄχι μόνον οἱ συλλέκται των παραδόξων, ἀλλὰ και οἱ φίλοι τῆς ζωγραφικῆς.

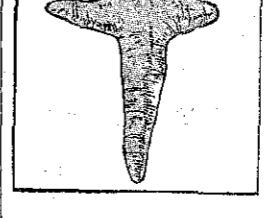
Δικέφαλος Μόσχος.

Εἰς τὸ Μπεςσεράτον, χωρίον τῆς Γαλλίας, ἐγεννήθη κατ' αὐτὰς εἰς περίεργος μόσχος. Τὸ τέρας αὐτὸ ἔχει δύο κεφάλια, δύο στόματα, τρία μάτια, μίαν μόνον γλῶσσαν, μίαν ὀδοντοστοιχίαν και τέσσαρας ράθυνας.

Ὀλίγας ὥρας μόνον ἔζησε, ἀλλ' ἐβαλσαμώθη και ἐστάλη εἰς ἓν Ζωολογικὸν Μουσεῖον.

Περίεργον καρῶντον.

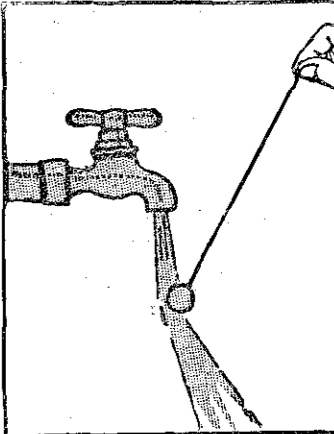
Ἴδου και ἓν τέρας τοῦ φυτικῆς Βασιλείου. Τὸ καρῶντον αὐτὸ εὐρέθη ἀπὸ ἓνα καλλιεργὴ τὴν των περιχώρων των Παρισίων. Τὸ σχῆμά του εἶνε ἀπὸ τὰ παραδοξότερα και τὸ μέγεθός του μοναδικόν. Ζυγίζει σγεδὸν μίαν ὀκτῶν!

Ρεῶδες ὕψους.

Τ' ἀεροπλάνα ἀμιλλῶνται τῶρα εἰς ὕψος. Ὁ Λάθαμ εἰς τὴν Γαλλίαν εἶχεν ἀνέλθῃ πρὸ τινος εἰς ὕψος 1050 μέτρων· ἀλλ' ὁ Πωλαί, εἰς τὴν Ἀμερικὴν, κατέρριψεν ἐσχάτως αὐτὸ τὸ ρεκόρ, ἀνελθὼν 1400 μέτρα!

Σφαῖρα φελλοῦ.

Πάρτε μίαν μικρὰν σφαῖραν ἀπὸ φελλόν, διαμέτρου δύο περίπου ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, βρέξτε τὴν και κρεμάσατέ τὴν εἰς τὸ ἄκρον μίης κλωστής. Κρατήσατέ τὴν κρεμασμένην ὑπὸ τὴν βρῦσιν, εἰς ἀπόστασιν πέντε ἕως ἑξ

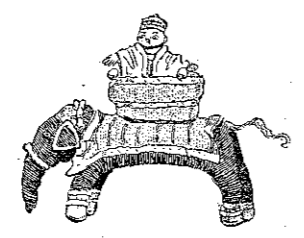
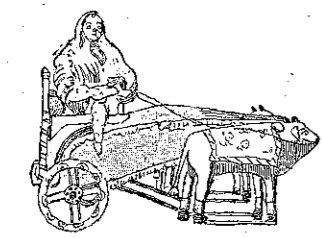
ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου ἀπὸ τὸν κρουόν. Θὰ ἰδῆτε τότε μ' ἐκπληξίν σας ὅτι ἡ σφαῖρα θὰ μένῃ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ἢ δὲ κλωστή θὰ σχηματίσῃ γωνίαν τριάνοντα περίπου μοιρῶν. Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν θὰ σὰς βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ περιέργου πειράματος.

Λύσις τοῦ προηγ. Παιγνίου.

(18ε φυλλάδιον 5ον)

Ἴδου πῶς πρέπει νὰ συναρμολογηθῶν τὰ 8 μαύρα τεμάχια, διὰ νὰποτελεσθῇ τὸ λευκὸν ἄνθος.

Κούκλαι Ἰνδικαί.

εἶδους εἰμποροῦμεν νὰ θεωρήσωμεν τὰς «Σουδανὰς κυρίας», τὰς ὁποίας κατασκευάζει εἰς τὴν Μεδίαν μίαν γράν Ἀραπίνα, συνδυάζουσα εὐδοκίμως τὰ ἐπαγγέλματα τῆς ἐμπειρικῆς παιδιά-

Κούκλαι των Ἑρυθροδέρμων.

τρις και τῆς πωλητρίας παιγνιδίων. Εἰς τὰ ἐντελῶς ἀργέγονα αὐτὰ προϊόντα, τὸ σῶμα ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓν ἄπλοῦν καλαμάκι, τὸ δὲ κεφάλι ἀπὸ μίαν σφαῖραν κηρίνην ἢ κόμη ὅμως εἶνε κατασκευασμένη ἀπὸ ἀληθινὰς τριχάς, και ἀναπαριστᾷ πιστότατα τὰς διαφόρους κομώσεις των Σουδανίδων, τοὺς παραδόξους ἐκείνους κότσους, τοὺς ὁποίους αἱ γυναῖκες ἐκεῖ-πέρα ἀλείφουν και με ἀφθονον...βούτυρον, ὥστε νὰ διατηροῦνται ὀλοκλήρους ἐβδομάδας!

Ἀρκετὰ καινὰ εἰς τὴν Δαχομένην, αἱ κούκλαι εἶνε σπανιώτεραι εἰς τὴν Μα-

Ίδε τον Όδηγόν τού

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοί, Κεφ Β

Ο ΚΟΝΤΟΣ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ (Επίκαιρον)

Στη μεγάλη πυρκαϊά των άνακτόρων, ελοι εθαύμασαν τον κοντό της στέγης, που κάθε πρωί υψώνετο ή γαλανόλευκη σημαία μας.

Εμενε ακλόνητος μέσα στις φλόγες, και μόνο ή μορφή του καιγόταν τριγύρω του, ώσαν θαυμάσιος φωτοστέφανος. Κι' εδράζε καπνούς, καπνούς άσπρους που ένώνοντο με το γαλάζιο τ' ουρανού μας χρώμα, κι' ένάντων θαυμάσια ένα σύμπλεγμα: το χρώμα της σημαίας μας!

Τί μεγαλοπρέπεια! λές και ή κυανόλευκος ένκυμάτιζε περήφανη, στις φλόγες του εθνικού κτερίου!

Πώς μοιάζει με το έθνος μας και ο κοντός της σημαίας. Χιλιάδες χρόνια πέρασαν, και τόσες δυστυχίες, μά είνε φαίνεται γραφτό, μέσα στις συμφορές, το έθνος μας άθάνατο παντοτεινά να μένη, σαν της σημαίας τον κοντό, άκαυτο 'ς όλες τις φωτιές.

Άγγελος Αδεργετιός

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Όλα τά πλάσματα του Θεού είνε λυπημένα και σκυθρωπά. Νομίζεις πως όλα έχουν μια λύπη γενική. Ο ήλιος δεν είνε όπως πρώτα λαμπρός και ζεστός. Φωτίζει πολύ λίγο τον κόσμο, όταν μπορεί να βγαίνη από τά βάρια σύννεφα. Τά δένδρα είνε γυμνά. Τά πουλάκια πετούν χαμηλά, ως να φοβούνται μήπως τά προφθάση καμμία θύελλα. Όλα, όλα φαίνονται σαν να λένε μια προσευχή, μια παράκληση στο Θεό, να τους διώξη γλήγορα αυτή την άγρια εποχή που τά βλακνίζει. Και ο Θεός που τ' αγαπά, γιατί τά έχει πλάσει ο ίδιος, τους δίδει γρήγορα την άνοιξη, και χαίρεται, γιατί 'ς αυτή την εποχή βλέπει όλα τά πλάσματά του χαρούμενα.

Σανθή Μουσαμ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

Πόσον λυπηρόν είνε να εγκαταλείψη τις το σπίτι εις το εποϊον εγεννήθη, ανετράφη, έζησε πολύ, όπου τά μικρότερα πράγματα του ένθυμίζουν τά παλαιά τά χρόνια, τους περασμένους και ευτυχισμένους καιρούς! Όσον πτωχικόν και μικρόν είνε αυτό το σπίτι, είνε πάντοτε προσφιλέ. Όσα χρόνια και άν παρέλθουν, όσον ευτυχισμένος και άν γίνη τις αργότερα, ποτέ δεν λησμονει τάς γλυκέας στιγμής που έπέρασαν υπό την πατρικήν στέγην! Μά πόσην θλίφην τό αντίκρύζει, όταν σκέπτεται ότι είνε ίσως διά τελευταϊαν φοράν! Ο μικρός κήπος του είνε ακόμη άνθισμένος: τά μεγάλα και σκιερά δένδρα του, τά φύλλα των όποιων κινούνται από τό άεράκι, όμοιάζουν ως να αποχαιρετούν! Πόσες φορές δεν έποτίσθησαν από τό ύδω μας χέρι! Πόσα άν' αυτά δεν έφυτεύθησαν με τά χέρια μας!

Όλα είνε εις την ίδιαν θέσιν, τίποτε δεν αλλάζει: σπίτι, άνθη, δένδρα έχουν την αυ-

τήν άρμονικήν ήσυχίαν. Μόνον ή ψυχή εκείνου που άπαχωρίζεται όλα αυτά τά προσφιλή αντικείμενα, που φυγει διά πάντα από τά μέρη που είνε διά πρώτην φοράν τό φως της ημέρας, είνε έν ταραχή!

Εξέριστος Αιθίς

Η ΑΥΓΗ

Πρόβαλες αύγουλα, πρόβαλες αύγή, που στον κόσμο χύνεις μία γλυκειά πνοή.

Πρόβαλες αύγουλα, πρόβαλες αύγή, κι' άνθος ξεφυτρώνει στο χλωρό κλαδί.

Πρόβαλες αύγουλα, πρόβαλες αύγή, κι' έλαμψ' άν' τό φως σου όλη μας ή γή.

Πρόβαλες αύγουλα, πρόβαλες αύγή, κι' άρχισε να ψάλλη πάλι τό πουλί.

Γλυκό Παρεϊθόν

Ο ΚΩΔΩΝ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Ο πρίγκιψ Βίσμαρκ, (1815 — 1898), πρό της Γερμανικής Ένωσεως είχε διορισθή πρέσβης εις Φραγκφούρτην, και κητεύον εις μίαν οικίαν, εις την οποία ούδεις κώδων ήπηρεε μεταξύ του διμερισμάτος του και του πρώτου πατώματος όπου κητεύει ο δηρέτης του. Προσκαλέσας τότε τον ιδιοκτήτην της οικίας, τή ειπεν: — Ανάγκη να βάλετε έν κώδων διά να προσκαλώ τον δηρέτην μου. — Αυτό, απήντησεν ο ιδιοκτήτης, δεν περιλαμβάνεται εις τους όρους τηςμισθώσεως. Η έξοχότης σας δύναται να βάλη τον κώδων δι' ιδίων της έξόδων.

— Καλά, άνταπήντησεν ο Βίσμαρκ άνευ ούδεμιάς αντιρρήσεως. Θα φροντίσω εγώ. Τήν επάκουον ο οικοδεσπότης, κητοικών εις τό άνω πάτωμα της ίδιας οικίας, άκούει ένκυρσοκρότησιν πιστολιού προερχομένην από τό οικίον του Βίσμαρκ. Σπεύδει έντρομος να ίβη τί συμβαίνει, και εδρiscαι τον έννοικιστήν του, να γυμνισή έν νέου το πιστόλιόν του, εγώ τή λέγει: — Μή έννοχισθή, κύριε, έχάλεσε απλώς τον υπηρέτην μου. Έλθει εις κώδωνος, ή μεταχειρίζομαι πάντοτε αυτό τό μέσον της προσκλήσεως.

Ο κώδων τότε έτέθη αθωρεί. *Υπερασπιστής του Έθνους

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ

Είς άστρολόγος του ΙΕ' αιώνος προσέπε τον θάνατον μιας κυρίας, την όποιαν ο Λουδοβίκος ΙΑ' ήγάπα πολύ, και κατά σύμπτωσιν ή κυρία αυτή απέθανεν ακριβώς καθ' έν χρόνον ο άστρολόγος ειπε. Μαθών τοιτο ο βασιλεύς και άγανακτίσας, διέταξε και

του έφεραν τον άστρολόγον: — Σύ που προέβλεπες κάθε τι, τή ειπες, είπέ μου λοιπόν πότε σύ ο ίδιος θα άποθάνης; — Είς την απροσδόκητον αυτήν ερώτησιν ο πτωχός άστρολόγος τά έχασε και προσέπαθει ν' άποσπρή χωρίς ν' απαντήσει, διότι ένόησε διά ποιον λόγον ο εδερθεύσας μονάρχης τον εκάλεισεν εις τά άνάκτορα.

Τέλος εσκέφθη και έδωσε την εξής απάντησιν: — Εξέχασα, ειπε, την ακριβή ημέραν του θανάτου μου. Έχω όμως προσέπη, ότι ή άποθάνω τρεις ημέρας πρό της Μεγαλειότητός σας. — Φόθος και πρόμος κατέλαβε τον βασιλέα εκ της απαντήσεως ταύτης, και εις τό εξής διά να προσυλάττη την ίδιαν του ζώην, Λουδοβίκος έπεριποιείτο υπέρ τό θεον τον άστρολόγον. (Έκ του Άγγλικού) Άπελις Έλις

ΔΙΑ ΤΟ ΡΕΖΙΛΙ

Το ακόλουθον επεισόδιον συνέβη εις το διάστημα μουσικουσθητήν Μπιζέ, κατά ταξείδιον αυτού έν Ισπανία. Ο Μπιζέ κατέλυσεν εις ξενοδοχείον, άλλ' έρωγων άλλου Μάτην ο ξενοδόχος του επανελάμβανε καθήμερινώς με έκτεντικόν τρόπον: — Πιστεύω ότι θα φάγετε άπόψε 'ς έμψ, έκλαμπρότατε! — Όχι, απήντη ο Μπιζέ, έδωσα τον λόγον μου εις φίλους. — Και ο ξενοδόχος έν στάσει απελπισίας ανέκραξε: — Τί δυστυχία για μένα, έκλαμπρότατε! με κάμνετε... ρεζίλι!

Όταν τέλος ο μουσουργός εξήτησε τον λογαριασμόν του, άνέγνωσε και τάς τέσσαρας αυτές λέξεις: «Δέκα γυμνάτα, 50 φράγκα». — Μα ποτέ μου δεν έφαγα εδω, διεμαρτυρήθη ο Μπιζέ. — Αν έστρώγατε δεν θα σας εκόστωζαν παρά τριάντα μόνον φράγκα! παρετήρησεν ο ξενοδόχος. — Α! και τά εϊκόσω περιπλέον: — Έκσιν είνε διά τό... ρεζίλι έκλαμπρότατε!!! (Έκ του Γαλλικού) Σημαιοφόρος Έλληρ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

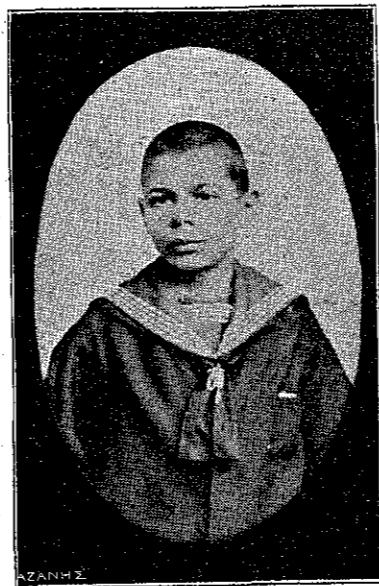
Ιρλανδός βουλευτής, γνωστός διά του μαργαριτάς του, έλεγε ποτέ άγορευών: — Δεν έννοω, κύριοι, διατί άνέμειξαν εις την συζήτησιν αυτήν τους μεταγενεστέρους. Διατί να υποφέρωμεν ήμεις χάνον των μεταγενεστέρων; Τι έκαμα, χάριν ήμών οι μεταγενεστέροι;

* * * Ο υιος εις άλλην άγορευσιν του, ειπε: — Θα έδιδα, κύριοι, τό ήμισυ, τί λέγω; και δλόκληρον τό πολιτεύμα, εάν επρόκειτο να σώσω τό ύπόλοιπον. Άεροπεξοναύτης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Νηπιακός διάλογος. — Γιατί, Αιλή, δεν βγήκε σήμερα παιδάκι ο Ήλιος; — Γιατί τον μάλωσε ο μπαμπάς του, που έπαίξε γής όλη την ήμερα με τά σύννεφα. Έσάλη υπό της Χαράς των Έλλήνων

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Κ. ΚΑΤΖΑΡΙΣ Βραβευθείς υπό τό ψευδώνυμον Μέγας Αλέξανδρος (γόν Πόθος του Έλληνομοΐ) Είς τον 115ον Διαγωνισμόν πρός σύνθεσιν Πνευματικών Άσκήσεων [Ίδε Διάπλ. 1909, σ. 423]

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Θέμα: Πρωϊνή Προσευχή

Όταν σηκόνεσθε τό πρωϊ και ανοίγετε τό παράθυρόν σας και βλέπετε τό θαυμάσιον θέμα της άφωκυζομένης κτίσεως, ο νοός σας βεβαίως υφόνεται πρός τον Κτίστην, πρός τον Θεόν. Θέλετε να προσευχηθήτε εις Αυτόν, να Τόν δημηύσετε όπως τά πουλιά, να Τόν ευχαριστήσετε διά τό θεϊον δώρον του φωτός και της ζωής, να Τόν παρακαλέσετε ολοψύχως να σας χάριση ευτυχην και φράϊαν την ήμεραν σας...

Τι Τή λέγετε τότε; Ποιός λέξεις ψιθυρίζου τά έκτεντικά και ευγνώμονα χειλή σας; Δέν πιστεύω να σας ικανοποιούν τελείως αι στερεότυποι προσυχαι των Ίερών Βιβλίων, τάς όποιας μαθάνετε εις τό Σχολειον. Κάτι άλλο, πλέον απλού, πλέον εγκάρδιον, πλέον ιδιόν σας, θα ήθέλατε να πητε πρός τον ουράνιον Πατέρα σας. Και πολλάκις τό λέγετε, μετά την τυπικήν Προσευχήν.

Λοιπόν, αυτό τό κάτι άλλο θα τό βάλετε σήμερα εις στίχους. Θα γράψετε μίαν έμμετρον, ιδιικήν σας, Πρωϊνήν Προσευχήν, και θα μού την στείλετε διά τον Μικρόν αυτόν Ποιητικόν Διαγωνισμόν, του όποιου οι όροι είνε οι εξής: 1.— Τό ποιημάτιν δεν πρέπει ναποτελήται από περισσώτερους των είκοσι στίχων, ούδουήποτε μέτρον. (Προσέξατε: όταν λέγωμεν στίχον, δεν έννοούμεν στροφήν) ή στροφή είνε δίστιχος, τετράστιχος, εξάστιχος κτλ. ο στίχος είνε ένας, μόνος του, μία άράδα.) Συντομώτερα ποιήματα είνε δεκτά: έκτενέστερα όμως απαράδεκτα. 2.— Γλωσσά πρέπει να προτιμηθή ή συνηθής των ποιημάτων της Διαπλάσεως. Ποιή-

ματα εις επιτηθευμένην δημοτικήν ή εις υπερκαθαρεύουσιν, δεν έχουν καμμίαν έλπίδα βραβείων.

3.— Τό ποιήμα πρέπει να είνε γραμμένον καθαρά, εις χωριστόν φύλλον χαρτου, με τον τίτλον «Απάντησις εις τον ποιητικόν Διαγωνισμόν», και υπογεγραμμένον με τό όνομα και με τό ψευδώνυμον (άν έχη) του διαγωνιζομένου.

4.— Δίτσι και εις τον Διαγωνισμόν αυτόν δικαιούνται να λάθουν μέρος δωρεάν μεν όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμον ένγεκριμένον διά τό 1910, επί πληρωμή δε λεπτόν δέκα, εις γραμματόσημον, οι λοιποί Συνδρομηταί.

5.— Ποιήματα διά τον Διαγωνισμόν γίνονται δεκτά μέχρι της 15 Φεβρουαρίου. 6.— Βραβεία θάποννηθούν τά ώριμμένα δι' όλους τους Μικρούς Διαγωνισμούς, τά έποια βλέπετε εις τον Όδηγόν του Συνδρομητού, Κεφάλαιον 5, άρθρον Β, § α', β', γ', (φυλλάδιον 1—2, σελίς 12).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ..

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βροχή από κομψές κάρτες και από επισκεπτήρια κατέκλυσε τό γραφείον μου την Πρωτοχρονιάν Έυχαριστώ θερμώς τους αγαπητούς μου φίλους και τάς φίλας που ένθυμήθηκαν να μου στείλουν πάλιν τάς φράϊας ευχάς των. Ηθέλα να τους αναφέρω εδω, άλλ' είνε τόσο πολλοί, ώστε τό φύλλον θα έγμίζε με όνόματα.

Και ο κ. Φαίδων επίσης με παρεκάλεσε να ευχαριστήσω όσους τον ευχθήσαν την πρωτοχρονιάν, και όσους είχαν την ευγένειαν να στείλουν τόσον εύμορφες κάρτες εις τό κορτσάκια του, την Κάκτιν και την Λουλουάν.

Χρυσή Καρδιά, αυτό τό ψευδώνυμον σου ένεκρινα, ως βλέπεις σήμερα, διότι ή φράϊα επιστολή σου μαρτυρεί ότι σου ταίριαζει. Και βέβαια που έστερείσο πολύ, όταν δεν ήσουν γραμμένη εις τό περιοδικόν μας. Άλλ' αναπλήρωσε τώρα την έλλειψιν και γράψε μου συγγά.

Έληφθησαν όλα, Δευχή Περιστερά. Είσι μικρούλα ακόμη, αλλά φαίνεται έξυπνη και έλπιζω ότι θα διαπρέψης εις τους Διαγωνισμούς. Μη ξεχάς να σημειώσης την ηλικίαν σου εις όλας σου τάς απαντήσεις, διότι δεν άρκεί που μού την ειπής εις τό γράμμα σου: μπορεί να τό ξεχάσω. Έχω, βλέπεις, χιλιάδες παιδιά!

Έλλάς του Μεγάλου Αλεξάνδρου, είνε καιρός να επιμεληθής όλιγον τό γράμμαίν σου. Προπάντων να μη βιάζεσαι όταν γράφης. Σιγάσιγά. Τό ξερό ότι έχεις πολλά μαθήματα και ότι μετά βίας συντάσσεις μίαν επιστολήν, αλλά δεν γάνεται ο κόσμος άν άργήσης ακόμη πέντε λεπτά. Και άμα μία φορά συνειθίσης να καθαρογράφης, θα τό κάμης και όταν βιάζεσαι.

Να ένα φράϊον πρωτοχρονιάτικον δώρον που μού έκαυσ ή Καρδιά Έλληνίδος: ένα ξεπαθώμια! Δηλαδή μού ένεγράψε μίαν νέαν συδρομητήριαν. Την ευχαριστώ πολύ, και παρακαλώ όλους τους φίλους μου να την μιμηθούν. Ένα ξεπαθώμια είνε τό καλλίτερον διά την Διάπλασιν δώρον.

Οι φίλοι μου Μικρό Διαβολάκι και Μικρός Δόγης (πρός τους όποιους έστειλα τά βραβεία) μού γράφουν τά εξής: «Χίλια ευγε αληθώς αξίζεις με τάς καινοτομίας του 1910. Τώρα πλέον με τά Νέα και Περιέργα, την Σελίδα Συνεργασίας, τό νέον και θαυμάσιον μπιτοστήριον «Τιάστος και Ζινέττα», τάς Αθηναϊκάς Έπιστολάς και όλην την άλλην ε-

κλεκτήν ύλην, έγινες ή Διάπλასις, την όποιαν άνεπρευόμεθα, ή ιδεώδης Διάπλასις! Μόνον ή πολυτέλης έκδοσις λείπει ακόμη, άλλ' αυτή πλέον είνε έργον ιδιόν μας, άρκετα έκποτίσας Σϋ. Πρέπει να βγάλωμεν τό σπαθί άπ' τη θήκη και να μην τό βάλωμεν εάν δεν τό κατορθώσωμεν. Και εύχόμεθα, όταν του χρόνου θα Σου έαναγράφομεν, να έχη πραγματοποιηθή και αυτό. Ζήτω λοιπόν ή νέα Διάπλასις! Ζήτω τό ξεπαθώμια!

Άνεμόνη των Παρισίων, χαιρώ πολύ που έγινες καλά. Έδες ότι ο Διαγωνισμός των Λευκών Λέξεων επροκηρύχθη ένωριότερα άπ' ό,τι επεριμένες. Δεν έχεις άδικον που τον προτιμάς άπ' όλους! Τό ψευδώνυμον της εκλογής σου φράϊον τρώντι.

Δρασιωτάτη ή επιστολή σου, Παπαρούνα. Έθε να έκπληρωθούν αι πατριωτικά σου εύχαι. — Ναι, κάθε πράγματος ή αρχή είνε πάντοτε δύσκολος. Άλλά πως να γίνη, άφου διά να τελειώση κάτι τι, πρέπει πρώτα... ναρχισή!

Η αγαπητή μου παλαιά φίλη Αιλή Σπ. Άραβαντιού, γνωστοτάτη άλλοτε εις τον κύκλον μας με τό ψευδώνυμον Έλευκίας Παρθένος, μού αναγγέλλει τους άρραδώνάς της μετά τό κ. Σπ. Βέλλα. Εύχομαι από καρδίας πάντα ευτυχίαν, και να μη ξεχάση, όπως μού ύπόσχεται.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγυμνίζονται: Ο «Μυλωθρός», ο «Ιππος και τά στρείδια», μεταφράσεις εκ του Άγγλικού της Μανεδονικής Έλαιδος. — «Άχρηστον Χρήμα», του Άθανασίου Διάκου. — Ο «Χειμών» της Πνευίας Έλαιδος. — Η ακριβή και εύθυνη κεφαλή της Κεφαλληνικής Άύρας. — τό «Ροάκιον» της Μενούς Βασιοπούλας. — τό «Πουλάκι και Παιδάκι», ποιημα, και έμμετρα Παιδικά Πνεύματα της Κυμαϊόζους Κωνολεόνου. — «Άλλαγή» της Μαουί. — «Μάθημα Ίσότητος» του Άεροπεξοναύτου. — «Διάλογος» της Χαράς των Έλλήνων και Παιδ. Πνεύματα. — «Τριαντάφυλλα» του Ρυολέιτου. — «Τό θάρρος απέναντι του θανάτου» του Δωδοναίου. — τό «Όνειρον των Χριστογενώνων» του Σημαιοφόρου Έλληρος. — «Ανεκδοτον» της Νέας Ίαπωνίδος.

Απορριπτόνται: «Ο Αξιμαργος τιμωρείται». — «Στό Περιοδικόν μας» (ζολακαυτικόν άλλ' άεγγον) — «Η εκλογή του δώρον» (παρόμοιον εδημοσιεύθη). — «Ανεκδοτον του Φρειδερικου» (πασιγνώστον). — «Ο άγεινός πρέσβης» (όμοιος). — «Εδύψης συνταγή». — «Η Πυρκαϊά» (πολύ φράϊον, άλλ' επρόλαβεν ο Άγγελος Αδεργετιός). — «Λεπτότης ενός έπαίτου». — «Η Κατινούλα και ο Γιάγκος» κτλ. — «Πληρόνια τα χρέη του». — «Μια επίσκεψις του Έρρίκου». — «Οι χάλικες» (πρό όλιγου εδημοσιεύθη εις την «Διάπλασιν» παρόμοιον.) Οι απορριπτόμενοι να μη απογοητευώνται άλλα να μού ξαναστέλλουν. Οι έγχεκρινόμενοι να μη άνοπομωρύν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

{Όδεν ψευδώνυμον εγκρίνομαι ή άνανεύομαι άν δεν συνοδεύεται από τό δικαιομάτος φο. 1. Τά εγκρίνομενα ή άνανεύομενα ίσχυόντων μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1910. Όσα συνοδεύονται από α. άνήκουν εις άγόρα, και όσα από κ. εις κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Θαλασσοκόμοτος, α. (Δ.Φ.) Τατού, κ. (δχι) Μικρός Ηώς, α. (Α.Κ.) Κόκκος Μυιλήνης, α. (Μ.Π.) Ποθητή Κονωτανιούλολις, α. (Σ.Δ.) Γρι-Γρι, κ. (Μ.Κ.) Άγγώρστη, κ. (Θ.Π.) Πρωτογάραμα, κ. (Π.Π.) Η Λατενική μας Στανροφόρα, α. (+×) Φοίβος Απόλλων, α. (Ο.Ε.) Έλληνική Μούσα, κ. (Η.Δ.Α.) Στεφανος Αδής, α. (Ζ.Ρ.) Φαιδρός Αδάμας, κ. (Φ.Α.) Άνθοστούλιστς Έξοχή, κ. (Ι.Π.)

